

Una xiqueta amb un poal de ferro en un antic pou, considerat la llavor del poblament de la Miliana, amb un carrer sense acabar d'asfaltar al fons. / FRANCESC MILLAN

El repte de tornar a ser un poble

La desena de veïns i els estiuiejadors han permès la regeneració de la Miliana, un nucli d'Ulldecona que fa només dos anys que té aigua i clavegueram

LA MILIANA Paula Pedrero

Perdut entre camps d'oliveres i vinyes oblidades, a mig camí entre la Galera i Ulldecona, emergeix com un petit oasi el poble de la Miliana, quatre cases desordenades que rodegen un pou de pedra. Pocs coneixen la seua història, els racons i els encants d'una vila que fa poc més de cinquanta anys va esdevindre una terra de ningú, un poble abandonat. Alguns n'han sentit parlar però no en saben més que el nom. D'altres s'hi deixen perdre de tant en tant, ja siga per saludar al veí simpàtic o per gaudir d'uns instants de tranquil·litat. Luviana és d'Ulldecona, però sovint freqüenta la Miliana. Asseguda sota l'ombra d'una morera, es podria confondre per una millanenca. No obstant, a la Miliana, als forasters se'ls veu d'una hora lluny, i és que tan

sols hi viu un total de deu persones.

La Miliana és el més petit dels cinc barris d'Ulldecona i el que ha perdut més població en les últimes dècades. La història de la Miliana es remunta a fa poc menys de dos segles. S'explica que dos germans de Terol van arribar a aquestes terres amb els seus ramats a la cerca de pastures i van construir-hi un pou. Aquest va esdevindre la llavor dels primers masos, que es van anar expandint al seu voltant. A principis de segle, la Miliana rondava els cent-seixanta habitants i disposava d'una escola i d'una fonda per als viatgers, els quals solien parar a la Miliana per passar-hi la nit durant les llargues travessies.

Finalment, cap als anys 30 es va produir una allau de migració cap a pobles més grans o ciutats a la recerca de noves oportunitats, ja que la vida al camp era precària i mal paga-

da. Així, la Miliana va esdevindre un poble abandonat.

ENTRE LES CENDRES En Marc, d'Ulldecona, i la seua dona Wendy, originària d'Escòcia, tot just havien acabat el doctorat quan van decidir deixar Terrassa i comprar-se un solar a la Miliana per instal·lar-s'hi. Així, l'any 2003 va començar el repoblament. Al cap de poc van arribar Rafael, d'Alcanar, juntament amb M. Carmen, d'Ulldecona, que van comprar una casa i la van rehabilitar. De mica en mica, el poble es va anar arreglant i, d'aquesta manera, la seua gent es va començar a organitzar.

Ja en aquell moment, moltes de les cases de la Miliana eren propietat de gent d'Ulldecona, que es deixava veure pel poble durant els caps de setmana i a l'estiu, o bé hi tenia cases

de camp. A més a més, pels voltants de la Miliana també hi ha finques com ara la d'una empresa holandesa que encara avui té granges de porcs. Entre tota aquesta gent es va portar

Durant molts anys, la Miliana va esdevindre un poble abandonat; ara hi viuen deu persones

endavant la iniciativa d'electrificació de la Miliana i l'Ajuntament d'Ulldecona va emprendre'n el procés. Per aconseguir-ho només calia un requisit: que el poble tingués un mínim de vint-i-cinc persones empadronades, ja fossin residents del poble amb propietat als afores o bé persones amb segona residència a

la Miliana. D'aquesta manera, la Miliana va obtenir la consideració de nucli urbà.

Després d'assolir el primer gran repte, la Miliana s'ha anat posant al dia a poc a poc i ara fa dos anys que ja té aigua i clavegueram. La segona fase d'aquesta instal·lació consta de la implantació d'un sistema de depuració natural que funciona amb plantes, ja que es creu que aquest mètode podria funcionar molt bé en aquest espai. No obstant, aquesta és una obra complexa i encara s'han de demanar les subvencions oportunes per tal de tirar-la endavant.

UNA PETITA GRAN FAMÍLIA

Actualment, al poble viuen Guillem i Eulàlia, un matrimoni de Barcelona; Puri, la mestra de l'espai de joc l'Espigol de la Miliana; la família de Wendi i Marc; i M. Carmen i Rafael